

A  ı k k a r a

Hayâli, kayalı, hakka dayalı dergi

- ◆ Seyyid Nizamoğlu ◆ Tacettin Şimşek ◆ M. Nihat Malkoç ◆ Tayyib Atmaca
◆ Aslan Avşarbey ◆ Kadir Köse ◆ Eshabil Karademir ◆ Halit Yıldırım
◆ Bekir Oğuzbaşaran ◆ Halil Manuş ◆ Murat Canbolat ◆ Mehmet Pektaş
◆ Yakup Gümüş ◆ Yemliha Gürlek ◆ Hacı Musa Tuncer ◆ Mustafa Özkahraman
◆ Hızır İrfan Önder ◆ Nurgöl Kaynar Yüce

101 Sayı 21 Temmuz 2026

Bir Dost Bir Post Yeter Bana

◆ Seyyid Nizamoğlu

Cümle dünya sizin olsun
Bir dost bir post yeter bana
Atlas dibâ sizin olsun
Bir dost bir post yeter bana

Beyler tahtından inerler
Ayaksız ata binerler
Toprağa gömüp dönerler
Bir dost bir post yeter bana

Sanır mısın kalsan gerek
Bilir misin n'olsan gerek
Bin yıl yaşar ölsen gerek
Bir dost bir post yeter bana

Karûn malın verirlerse
Beni sultan kırlarlarsa
Âlem kulum olurlarsa
Bir dost bir post yeter bana

Sonu yok devletten bolur
Ecel gelir seni bulur
Seyyid Seyfi işin bilir
Bir dost bir post yeter bana

A ş ı k k a r a

Hayâli kayalı hakeka dayalı dergi

Yapımcı: Tayyibe Atmaca Yönetmen: Mehmet Pektaş

Set Amiri: Halit Yıldırım Afiş: Yasin Mortaş

Muhabbet Adresi: Onikişubat Belediyesi Sosyal Yardım Müdürlüğü Kahramanmaraş

Sesleşme: 0535 391 92 50 Dükkan: www.acikkara.com e-mektup: acikkaradergietgmail.com

101. Sayı Temmuz 2026 ISSN-0106417 (edergi)

Gelinim Ben Senin Delinim

◆ Tacettin Şimşek

Dünyanın en şanslı kaynanasıyım ben. Bu ay seksen iki yaşına bastım. Ev hanımıyım. Eşim seksen dört yaşında ve işçi emeklisi. Altmış dört yıldır evliyiz.

Annem beni Kadir Gecesi'nde doğurmuş olmalı. Kaç kere sordum rahmetliye. Hatırlayamadı. Kocakarı takvimine göre ayları sıraladı:

“Avara mı desem koç ayı mı desem karakış mı desem öyle bir aydı. Recep miydi, şaban mıydı, ramazan mıydı, bilmiyorum.” dedi her seferinde. Ama ben Kadir Gecesi'nde doğduğuma eminim. Yoksa böyle fedakâr, böyle anlayışlı, böyle hizmet ehli bir gelinim olur muydu? En küçük ama en iyi gelinim o.

“En iyi gelinim” mi dedim? Hayır! Tek iyi gelinim.

“Tek iyi gelinim” mi dedim? Bir daha hayır! Tek gelinim. (bk. Dipnot)

Oğlumu da çok severim ama gelinime sevgim bir başkadır. İnanır mısınız, üç oğlum, iki gelinim, iki kızım, iki damadım bir tarafa, küçük gelinim bir tarafa. Abartı değil, gerçek.

İşte onun canciğer sorularından benim de kuzu sarması cevaplarımdan bazıları:

“Anneciğim anneciğimmm, rugan topuklu bir çizme gördüm vitrinde. Fazla değil, 299 dolar. Bana onu alır mısınız?”

Tabii ki alırım, gelinim.

“Anneciğim anneciğimmm, hakiki deri bir kürk ceket gördüm. İndirimde. 399 dolar. Onu alır mısın bana?”

Elbette alırım, gelinim.

“Anneciğim anneciğimmm, kuyumcуда ba-
get pırlanta bir kolye gördüm. Çok ucuz. 499 dolar. Onu bana alır mısınız?”

Almam mı, gelinim?

Emir telakki ederim. Mutfak masraflarından, pazar alışverişlerinden artırdığım binlerce dolar feda olsun ona. Bende ki para yetmezse dağ gibi kayınbabası var. Ondan rica ederim. O beni kırmaz. Bir dediğimi iki etmez. Ne yapar eder, bulur buluşturur, gerekirse ceketini satar, sevgili gelinimin istediğini alır.

Gelinim bir tanedir. Öyle böyle değil. Ben şehrin kenar semtinde 80 metre karelik bir dairede otururum, gelinim şehrin göbeğinde bir sitede 200 metre karelik bir dairede mukimdir. Evine gidip yorulmamı istemez. Haklı tabii. Onca yol, evden çık, dolmuşa bin, yirmi dakika git, dolmuştan in, sitenin kapısından gir, asansörle yedinci kata çık, asansörden in, kapının zilini çal! Çok zor işler bunlar.

Gelinim bütün bu zorlukları bildiği için,

“Anneciğimmm” der, “sen evinden çıkma, ben gelirim sana.”

Sağ olsun, beni düşünür. Sık sık, ayda yılda bir ziyaretime gelir.

“Anneciğimmm, nasılsın?” der.

Çok mutlu olurum. İnsanın hâlini hatırlını soran bir gelininin olması ne büyük devlettir, bilemezsiniz. Bunun bana yaşattığı mutluluğu anlatmaya kalksam kelimeler yetmez.

Biricik gelinim gelir gelmez mutfağa geçer. Ocağın üstündeki tencerenin kapağını açarken “Ne pişirdin anne?” diye sorması yok mu? Yüreğimin yağın eritir.

Sevdiği bir yemeği pişirdiysem,

“Anneee, harikası sen!” diye bir sevgi gösterisinde bulunur. Bir kere daha gönlümü fethe-
der. Tek çeşit yemekle yetinmez.

“N’olur, anneciğimmm, yanına bir de sebzeli

pilav yap! Bir de revani yapsan ne güzel olur.”

Sevgili gelinim ister de ben yapmaz mıyım? Hepsini özenle yaparım.

Gelinim o sırada mesajlarını okur, cevaplarını yazar. Genel ağda arkadaşlarıyla görüşmelerini tamamlar. Sonra masaya oturur:

“Hadi, getir de yiyelim, anne!” der.

Yemeği servis ederim. Birlikte neşe içinde yemeğimizi yeriz.

Gelinim sosyal medyada gezinirken ben masayı toplar, bulaşıkları makineye dizer, makineyi çalıştırır, oturma odasına geçerim. Televizyona bakarken gelinim yanıma gelir. Biraz daha sosyal medyada dolaştıktan sonra,

“Ben bir kahve yapayım.” deyip mutfığa geçer.

O şekerli sever kahveyi, ben sade severim. Sağ olsun, bana “Kahven nasıl olsun?” diye sormaz. Benimkini de şekerli yapar. Canım gelinim, şeker hastası olduğumu her seferinde unutturur. Belki de çivi çiviye söker deyip bana iyilik olsun diye kahvemi şekerli yapar.

Kahveyi keyifle içeriz. Canım gelinim biraz daha sosyal medya gezintisinden sonra,

“Ben gidiyorum, anne,” deyip boynuma sarılır.

“Güle güle, sevgili gelinim” derim. “Çok mutlu ettin beni. Gelecek ay yine gel!”

“Gelirim anne. Ama içli köfte yaparsan...”

Yapmam mı? Sen yeter ki gel!

O çıkar gider. Ben cezveyi ve fincanları yıkamak için türkü söyleyerek mutfığa girerim.

Dipnot: Büyük ve ortanca gelinlerimi hiç sevmiyorum. Onlar bana iş yaptırmıyorlar. İkisi de tutturmuş,

“Anne bize gel, bizimle kal, sana hizmet edelim.” diye.

Niye geleyim? Mutfığa sokmuyorlar ki beni. Yemeklerimi mi beğenmiyorlar acaba?

“Sen otur, dinlen, anne!” diyorlar. “Neye ihtiyacın varsa söyle, biz yaparız.”

İnanır mısınız, kahve fincanlarını bile yıkatmıyorlar bana. Bir de “anneciğim anneciğimmm!” diye ekolu ekolu hitap etmiyorlar. En kötüsü de benden hiçbir şey istemiyorlar.

Bir gün sırf meraktan büyük gelinimin evine gittim.

“Hangi yemeği yapayım, anne? Ne istersin, canın ne çekiyor?” demesin mi?

Ne ayıp!

“Kalk, yemek yap!” demiyor da...

Sonra ne yapsa beğenirsiniz?

“Anne, sana banyo yaptırmamı ister misin?” deyiverdi.

Ben,

“O da ne demek? Ben kendi banyomu kendim yaparım.” diye karşılık verdim.

“Tabii ki yaparsın anne,” dedi. “Ben yardım etmek istiyorum sadece.”

Beni banyoya soktu. Saçımı başımı bir güzel yıkadı, kuruladı. Yeni çamaşırlar giydirdi.

Çok kızdım ona.

“Ne yapmaya çalışıyorsun?” dedim. “Bu yaptığın çok yanlış. Beni rahat bırak.”

Bir sonraki hafta ortanca gelinimin evine gittim. Densizlik edip tırnaklarımı kesti, saçımı kınaladı. Bana kitap okudu. Ona da çok kızdım.

Nerede bunlar, nerede benim biricik gelinim...

O böyle şeyler yapmaz ki.

Onu çok seviyorum.

Rüyadan Gerçeğe Uyan

◆ **M. Nihat Malkoç**

Hayat dediğin rüyadır
Rüyadan gerçeğe uyan!
Hakikat değil, boyadır
Rüyadan gerçeğe uyan!

Geçen günler “-miş” gibidir
Gerçek değil, düş gibidir
Nice vicdan taş gibidir.
Rüyadan gerçeğe uyan!

Bilinmeze koşuyorsun
Bir kalkıp bir düşüyorsun
Sanırsın ki yaşıyorsun
Rüyadan gerçeğe uyan!

Geçicidir makam, paye
Allah’a kulluktur gaye
Bir gün bitecek sermaye
Rüyadan gerçeğe uyan!

Yücelerden gelir emir,
Söner ateş, kalır kömür
Uykularda geçti ömür
Rüyadan gerçeğe uyan!

Defterimiz dürülmeden,
Sol taraftan verilmeden
Hesabımız görülmeden
Rüyadan gerçeğe uyan!

Gafletlerde yüzer ahmak
Ayaklar baş, başlar ayak
Akla ziyan çok uyumak
Rüyadan gerçeğe uyan!

Hakikat sana yâr iken
İçin içini yer iken
Hâlâ fırsatın var iken
Rüyadan gerçeğe uyan!

Yürek ateşin sönmeden
Kabre son perde inmeden
Düşler kâbusa dönmeden
Rüyadan gerçeğe uyan!

Mavra Meydanı/sekiz-İrfânî Ağa'nın Bozat'ı

◆ **Tayyib Atmaca**

‘Bir altın da sana vereyim. Seneye eşeğin bir daha doğurur. Ondan, bundan eşek isteye isteye yüzüm kalmadı. Bana bir kürüğü çok mu görüyorsun? Aha, sana da bir altın.’ dedim.

Yarı razı oldu, yarı olmadı ama altını da görünce gözleri ışıldamaya başladı. Uzun lafın kisası, Derviş emmiyi razı ettim. Razı ettim etmesine ama eşek kapıda, kürük ahırda anırma yarışına başladılar.

Baktım, olacak gibi değil. Ahıra girdim, kürüğün ağzını bir iple iyice bağladım. Kapıda anası anırmaya devam ediyor ama bizim kürükte cevap verecek ağız mı kaldı ki anırsın? Dışarıdaki eşek bir anırdı, iki anırdı, üç beş derken gaipen sesler duyduğunu zannederek anırmayı kesti. Uzun kulaklarını bir anten gibi kapıya dayadı ama ben kürüğün ağzını kurtağzı gibi bağlamıştım, elbette ses duyamadı.

Çulsuz Derviş emmi, şapkasının astarını altın girecek kadar söktü. Altını şapkasının içine yerleştirdikten sonra helalleşerek yola saldı. Yola saldı salmasına da aklım kürükte kaldı. ‘Haydi, kürük boğulup öldüyse bunun vebalinin altından nasıl kalkarım?’ diye içimden geçirmediğim değil.

Derviş emmiyi gözümle görmeyecek kadar uzağa savurduktan sonra ahıra girdim. Zavalı kürük iki gözü, iki çeşme sessiz sessiz ağlayıp duruyor. Bir taraftan İt Yaşar’a bildiğim ne kadar kötü söz varsa savuruyor, diğer taraftan da kürüğün bir gün gelip Koroğlu’nun namı Kır At’ı gibi olacağını hayal ederek sarf ettiğim kötü sözleri geri çekiyorum.

Kürüğün başını şefkatle okşamaya başladım. Kürük benden zarar gelmeyeceğini anlayınca uysallaştı. Çenesine doladığım ipi yavaş yavaş

gevşettim. Bu arada hanım geldi. Yine bağırıp çağıracağını hissedince şahadet parmağımla “sus” işareti yaptım. Tekrar bağırmaya yelten-di, bir daha “sus” işareti yaptım. Eğer üçüncüye yeltenseydi, “üçten dokuza” deyip babasının evine gönderecektim. Bereket versin, hanım ikiye üç ettirirse başına ne geleceğini daha önceden bildiğinden, bürüğü ile ağzını kapattı.

‘De bakalım, kurban olduğum İrfânî Ağa, bu kürüğü bizim danaya yoldaş edip birlikte mi emiştireceksin, sonra da çifte mi koşacaksın?’ deyince birdenbire, gelecekte bu kürüğün nasıl bir eşek olacağı gözümün önüne geldi.

‘Bak, hanım,’ dedim. ‘Bu kürük dediğin bir kürük değil. İki üç sene sonra ister çifte koş, ister kağnyaya... İster yük taşıt, ister tarla sürdür. Bu kürük gün gelecek bir servet değerinde olacak. O zaman ‘Gadasını aldığım İrfânî Ağa, ne iyi ettin de bu kürüğü Bozat ettin,’ diyeceksin.’

Hanım,

‘Hakkaten dediğin gibi olacak mı?’ dedi.

Ben de,

‘İrfânî Ağa, bu saçı değirmende ağartmadı. Devekuşu gelecek yerden kaz mı esirgenir?’ dedim. Allah razı olsun. İlk defa hanım, sözümün üstüne söz söylemedi. Yine de temkinli davranmam gerektiğinin bilinciyle hareket ederek,

‘Tuttuğun altın olsun, hanım.’ dedim.

Hanım,

‘Biliyorsun, yaptığın her işe ‘he’ diyecek değilim amma bu sefer nedense geleceği düşünerek güzel bir iş yapmışsın. Peki, bu kürük ikide bir anası zannederek ineği emmeye çalışırsa ne yapacağız?’ deyince jeton tak diye düştü.

‘Doğru diyorsun, hanım, sabi kürükte akıl mı olur? Bizim ineği anası zanneder mi zanneder.

Buna bir çözüm üretmemiz gerek.' deyip geçiştirdim. Amma gerçekten de buna bir çözüm üretmemiz gerek diye düşünce düşünce yine İt Yaşar'a müracaat etmekten başka seçeneğim kalmadı diye sesli düşündüm.

Neyse, hanımı ikna ettik ya, ondan sonrası gelir deyip doğru kahveye vardım. Biraz sonra da Yaşar geldi, yanıma buyur ettim, çay söyledim.

'La Yaşar, hanımı zor ikna ettim ya... Bu kürük inekle aynı ahırda nasıl kalacak? İkide bir inegi emmek isterse ne yapacağız?' dedim.

Yaşar,

'İrfânî Ağa, internete bir girelim, Köroğlu filmi bir bulalım. Köroğlu'nun babası Deli Yusuf çelimsiz ata baka baka nasıl Kır At yaptıysa biz de aynısını yaparız.' deyince aklıma yattı.

'Peki, yine aynı ahırda mı yaşayacaklar?' dedim.

Yaşar da,

'İrfânî Ağa, birbirlerinin huyundan suyundan etkilenmemeleri gerek. Onun için ahırın yanına bir ahır daha yapacağız.' dedi.

Ben de,

'Nasıl olacak bu iş?' dedim.

Yaşar da:

'Onu mu kafana takıyorsun? 7,65 mermi geçmeyecek şekilde naylon üretmişler, şehirde bu işi yapan firmalar var. Ahırın ne kadar büyük olacağını, gücümüzün neye yeteceğini göz önünde bulundurarak fiyat araştırmasına başlarız. Firma ile anlaştığımızda bir hafta içinde sana çağdas bir ahır yaparlar.' deyince rahatladım.

Uzun lafın kısıası, ertesi gün şehre gittik. Ahır yapan bütün firmaları gezdik, neticede belirlediğimiz yere ve bütçemize uygun bir ahır yaptık. Ahır ahır değil, kapalı spor salonu gibi oldu.

Ben ne kadar da, 'Bu kadar geniş ağılda yarış mı düzenleyeceğiz?' dediysem de İt Yaşar,

'İrfânî Ağa, ahır ne kadar geniş olursa kürük de kendini o kadar özgür hissedecek; istediği gibi kosacak, anılarak kisneyecek ki zamanı gelince Bozat olsun.' dedi.

Bana bir rahatlık geldi. Neyse, ahırı yaptık. Ahır ahır değil, sanki bir mandıra oldu. Yem bölmelerinden tutun çeşmesine, havalandırmasına kadar her şey tam takım oldu. Bozat adayı kürük, bu şatafatlı ahıra öyle bir alıştı ki değmeyin keyfine. Civar köyleri bırakın, şehrin genelinde bile bir kürük için böyle bir ahır yaptırmak kimsenin aklına gelmez. Gelse bile kürük, önce sıpa sonra da eşek olacak. Akı olan, bir yük ve binek aracı için böyle masrafa girmezdi.

Günler bir tarafta dursun, haftalar ayları halatla çekmeye başladı. Biliyorum, bu kürük yarın Bozat olduğunda İt Yaşar bundan nemalanacak. Yaralı parmağa ayağını kaldırmadan diğdirmeyen bu itin de kahrını çekmekten başka çarem yoktu.

Gel zaman git zaman, bizim kürük yavru-luktan çıkıp ergenliğe doğru adım atmaya başlayınca sesi de erkek eşek sesine benzemeye başladı. Ne zaman ahıra girsem başındaki yuları atmış, ahırın içinde idman yapıyor. Beni görünce de ön ayaklarıyla eşinerek "iiii aaaa" diye seslenerek yanıma koşuyor. Ben de bu ilgiye kayıtsız kalmıyorum. Önce başını okşuyor, sonra alınının çatından öpüyor, daha sonra getirdiğim havuçları uzatıyorum. Kütür kütür bir yiyeşi var, tarif edemem. Havuç kütürdetme işi bittikten sonra arka ayaklarının üstüne dikilip yine "iiii aaaa" diye seslenmesinden sıranın pancara geldiğini anlıyorum. Önceden dilimlediğim pancarları uzatıyorum, o da nazıkçe ısırp yemeye başlıyor.

Geçen gün aklıma geldi. Bu İt Yaşar'a bir şey

mi oldu? Ne kahveye geliyor ne ahıra, dedim.

Kahvedekilere sordum.

“İrfânî Ağa, biz de çoktan beri görmüyoruz. Hasta mıdır, şehirde bir iş buldu da her gün şehre mi gidip geliyor? Biz de merak ediyoruz doğrusu.” dediler.

İçime bir kurt düştü. Bize kürüğü sattı, altınını aldı, dünya kadar da masraf ettirdi. Eğer elime geçer, özrünü kabahatinden büyük bulursam şart olsun, eşek sudan gelene kadar dayığı hak eder diye kendi kendimle konuşmaya başladım.

Konuştukça aklım bir gelip bir gidiyor. Yerine geldiği anda bir de baktım ki İt Yaşar kuyruğunu paçasının altına kısırmış, sırtarak geliyor. Ne yalan söyleyeyim, ağzıma geleni saymayı düşündüm ama geçerli bir sebebi vardır, onun için yanıma uğramamıştır deyip kendi kendimi sakinleştirmeye başladım.

İlk baştaki sinirim gitmişti. Daha dün Yaşar ile görüşmüşüm gibi davranarak,

‘Hoş geldin Yaşar,’ dedim.

O da hemen elime çöktü, çekmeye çalıştım ama yine de öptü. Daha ben ‘Ne var ne yok, nerelerdeydin?’ demeden,

‘İrfânî Ağa, özür dilerim. Günlerdir internette dolasıp duruyorum. Nerelerde at çiftlikleri, nerelerde haralar varsa tek tek erinmeden inceledim. Aklıma yatan bir beslenme şekli olmayınca, ‘bir kürük nasıl Bozat olur’ diye arama motoruna yazdım. Önüme yüzlerce seçenek çıktı. Hangi birisine kafa yorayım derken birdenbire aklıma yapay zekâ geldi. Bu yapay zekâcılar neticede zeki insanlar, dedim kendi kendime. Bazı önerilerine katıldım, bazılarına katılmadım. Birbirinden güzel öneriler sundular. Bu arada ben de zekâlarına katkı olsun diye kendi fikirlerimi söyledim. Onlar da bu katkılarımdan dolayı bir yıllık limitsiz ChatGPT hedi-

ye ettiler. Elbette kabul etmedim. DeepSeek’den haberiniz yok herhâlde, dedim. Zekâcılar, ‘Evet haberimiz var ama biz onlardan iyiyiz.’ dediler. Ben de onlarla bu mevzuları konuştum, onlar da aynı teklifi yaptılar. Yine kabul etmedim. Hatta on yıl limitsiz kullanım verelim dediler, ben yine kabul etmedim deyince ChatGPT bu sefer kesenin ağzını açtı, ömür boyu limitsiz kullanım anlasması yaptık.’ dedi.

Kendi kendime, ‘İt Yaşar ne kadar kafalı adammış da haberim yokmuş.’ dedim. Yaşar konuşuyor, ben de öküzün trene baktığı gibi hem ona bakıyor hem de dinlemeye devam ediyordum.

Yaşar, öyle bir anlatış anlatıyor ki kırk yıllık hatip gibi kelimeleri sektirmeden peş peşe diziyordu. Dayanamadım:

‘Yaşar, kurbanın olayım, benim anlayacağım bir dille anlat. Sabahtan beri konuşuyorsun, ben mal gibi sana bakıyorum.’ deyince Yaşar tekrar sazı eline aldı:

‘Çalışırken A, B, C planları çizerim, ondan sonra hangisini uygulamaya koyarım, orasını bilmem. Bütün araştırmalarım sonucunda bir kaniya vardım: Sıpadan nasıl Bozat olur fikri etrafında daireler çizmeye başladım. Daha çeyrek daire çizmeden birdenbire aklıma etçil hayvanlar ile otçul hayvanlar arasındaki güç mücadelesi nasıl oluyor, gelmesin mi? İşte aradığım mesele bu sorunun içinde, dedim.’

-devam edecek-

Komşu Kızını Tekzip

◆ Aslan Avşarbey

Yok deme; her sabah bizim sokaktan
Geçerken baktığın ben değil miydim
Doldurup çayını gülüp uzaktan
İçerken baktığın ben değil miydim

Kapıya çıkıp da sofra beziyle
Güya laf ederdin emmi kızıyla
Ağanı görünce ceylan hızıyla
Kaçarken baktığın ben değil miydim

Erkenden başlardı günün telaşı
Güğümü koyardın yakıp ataşı
Duldaya oturup bulgurdan taşı
Seçerken baktığın ben değil miydim

Azık getirirken elinde çıkın
On evlek öteden gelirdi kokun
Dövüş Gediği'nde tırpanla ekin
Biçerken baktığın ben değil miydim

Salınıp giderken Toybuk Yolu'nda
Bir türkü olurdu daim dilinde
O uzun saçların "aşşa yelinde"
Uçarken baktığın ben değil miydim

Kara gözlerinden yayılan büyü
Köristan etmişti koskoca köyü
Çeşmede yüzünü örten örtüyü
Açarken baktığın ben değil miydim

Oyalı yazmayı başına sarıp
Mülkî'yi gözlerdin kapıda durup
Yayla vakti yükü kağniya vurup
Göçerken baktığın ben değil miydim

Yuh Olsun

◆ Kadir Köse

İyiliği, kötülüğü kullanıp
Çıkar çarkı kuranlara yuh olsun
O çıkarın yalağından yallanıp
Suça destek olanlara yuh olsun

Bir amaçla bir derneği kurarak
Sonra o amacı para görerek
Hizmet görünümlü vurgun vurarak
İstismara dalanlara yuh olsun

Bestecinin müziğini, sazını
Dirsek çürütenin zorlu tezini
Şairlerin şiirini, sözünü
Sahiplenip çalanlara yuh olsun

Yaşamı sadece bu dünya sanıp
Her hileyi kazanmaya kullanıp
Devletin milletin hakkını çalıp
Zevk saltanat sürenlere yuh olsun

Nefsinin esiri konuşur ben'li
Sözü doğru olmaz eylemi yanlış
Kibirle, benlikle mazlum bir gönlü
Pervasızca kıranlara yuh olsun

Mahremi, özeli çekip yayarak
Beğeni bekliyor sağdaki solak
Namus mefhumunu hiçe sayarak
Gösterişe gelenlere yuh olsun

Dış güçlerle plan kuran haine
Ondan mülhem bize üren haine
Ülkemize zarar veren haine
Susup sessiz kalanlara yuh olsun

Köse der insanlar sırtlar yükleri
Kimi batılları kimi hakları
Hedefi uğruna kötülükleri
Mubah sayıp gülünlere yuh olsun

Ökkeş'e Mektuplar

◆ Eshabil Karademir

Geçen bayram çörek yaptıramadık
Bu bayram da kurban kesmedik Ökkeş
Yakayı yokluktan pıttıramadık
Gene de isyanlı esmedik Ökkeş.

İçten ağıt, dıştan şarkı söyledik
Bayat ekmekleri omaç eyledik
Karnımızı biraz doyursak dedik
Sancılandık amma kusmadık Ökkeş

İskarpın yerine giydik hapapı
Sıkmaktan kalmadı kemerin çapı
Boyun, boyun değil bir kibrit çöpü
Gene de isyanlı esmedik Ökkeş

Orta direğiz ya yiyok köteği
Ne balı görüyoğ ne de peteği
Öpen öptü biz öpmedik eteği
Töreyi askıya asmadık Ökkeş

Karaozan yalan değil bu sözler
Refah yaşar, dalkavuklar çömezler
Şimdilerde kartal oldu üvezler
Haksızlığa asla susmadık Ökkeş

Bak Şu Muskanın Yaptığına/on beş-Kaç Gündür Neler Yaşandı?

◆ Halit Yıldırım

Şeytan azapta gerekti. Birbirine düşen insanların hâlleri geriden bakıldığında aslında acı bir tabloydu ama her acı manzaranın fon müziği maalesef atılan şuh kahkahalar olmuştu. Her ne kadar mağdurlar bir tarafta hıçkırıkları ile bu musikiye ritim tutsalar da bu meşum zafarını seyretmenin sarhoşluğu ile bendelerini gıcıklayan iblis için bu manzaralar, keyfi çıkarılması gereken manzaralardı. İşte bu bendelerden birisi olan ve bekleme salonunda olup bitenleri kameradan izleyip kulaklık ile de sesleri duymaya çalışan Âdem Efendi'nin bu yüzden keyfi yerindeydi. Gülmekten bir hâl olmuştu. 'Bugün bayağı neşeli geçecek. Nerde hareket orda bereket!' diye söylendi kendi kendine.

Oysa Murat, için için kahroluyordu gördükleri karşısında. Olanlar karşısında panikleyen, korkan şu sekreter kızı bir yana bırakırsak başta henüz hayatın cilvesiyle yeni yeni tanışan toy eşi Sibel ve aslında akli başında gibi bir görüntü veren Emine Hanım ve olaylara bir figüran misali sadece görüntü veren kızı Cemile, bu oyunun âdeta bir parçası, hatta içeride iblise gönüllü yaverlik yapan Âdem Efendi'nin elinde birer kuklaya dönmüşlerdi. Neydi Allah'ım bu insanların aklını, mantığını ellerinden alan öfkenin sebebi?

Murat bu sorulara kafasında cevap ararken artık Emine ve kızı ofisi terk etmiş, içeride sadece Murat ve Sibel kalmıştı. Sibel'in önünde kocaman bir çiçek buketi vardı. Âdem çiçeğin kendine gelmiş olduğunu anlamış ve iyiden iyiye sevindirik olmuştu.

Emine ve kızı gidince rahat bir nefes alan Mine, hemen Sibel'in boynuna sarıldı.

"Ay kız nerde kaldınız? Neredeyse sizi çağıracaktı."

Sibel de artık yatışmıştı. O da Mine'ye gayet samimi bir şekilde sarıldı:

"13.30 demiştin. O yüzden burada bekleme-yelim istedik."

"İyi yapmışsınız da hayırdır o çiçek falan?"

"Bu çiçeği bir zahmet Âdem Bey'in odasına

bırakıver biz girmeden. Bizim getirdiğimizi söyle. Hem de nabzını bir ölç bakalım. Ne diyor?"

"Ay kız o kolay."

"Bu iş bitsin sana çok güzel bir hediye alacağım. Bayılacaksınız."

"Tamam ay kız Sibel Hanım. Şimdiden merak etmeye başladım valla!"

Mine hemen elinde çiçek olduğu hâlde Âdem'in odasına girdi. Âdem onu görünce çiçeklere bakmadan öfkeyle sordu:

"Geldi değil mi o psikopat züppe?"

"Ay kız duymadınız mı? Geldi, geldi."

"Ay kız" lafını duyan Âdem, birden celallendi.

"Kız ben seni kaç kere, bana 'ay kız' diye hitap etme diye uyardım mı azizim?"

Mine sapsarı kesilmişti. Hemen elini ağzına götürdü.

"Ay yine ağzımdan kaçtı valla azizim. Bir daha olmaz. Neyse siz onu bırakın da bakın Sibel Hanım bu çiçekleri size getirmiş."

Âdem sekreterin kucağındaki çiçekleri alıp yılışık hareketler yaparak koklamaya başladı.

"Eksik olmasın." derken peşinden de kısık bir sesle "Çiçek gibi karı be..." dedi.

Sekreter afalladı.

"Anlamadım."

Âdem kendini çabuk toparladı.

"Çiçek diyorum. Güzelmiş. Güzel bir vazoya koy."

"Ha evet... Güzel."

Mine sehpa üzerindeki vazoya çiçekleri yerleştirdi. Âdem de yerine oturmuş kulaklığı takmıştı. Sekreter çıkarken arkasında seslendi:

"Şunları bir konuştur. Kaç gündür neler yapmışlar? Sonra da içeri gönder."

Mine "Tamam azizim..." diyerek odadan çıktı ama içinden Âdem'e karşı en yakası açılmadık bir küfrü yapıştırmayı da ihmal etmedi.

Sibel ise dışarıda dokuz doğuruyordu. Şeytan tepesine binmiş vesvesenin bini bir paraydı. "Ya kabul etmezse, ya yine kovarsa, ya Murat yine bir öküzlük yaparsa?" soru zinciri uzadık-

ça uzuyor, âdeta benliğini bir piton gibi sarıp yok ediyordu. Mine içeri gireli iki üç dakika olmuştu ama ona bu kadarcık bir süre birkaç saat gibi gelmişti.

Sibel, Âdem'in odasından çıkan Mine'yi görünce hemen ayağa fırladı ve merakla sordu.

"Aman Âdem Bey nasıl? Hâlâ bize kızgın mı? Çiçeklere ne dedi? Ay çok korkuyorum ya hâlâ kızgınsa bize."

Mine ise gayet rahat bir tavırla ve her zaman ki umarsızlığı ile yerine oturdu:

"Yok, yok iyi gibi. Ne olur acı patlıcana? Ben onu yumuşattım biraz."

"Tekrar kovulmasak bari..."

Bu esnada hayli gerilen Murat dişlerini ve yumruğunu sıkışmış bir hâlde söze girdi.

"Hele bir kovsun, bu kez ben de o herifi hastanelik ederim. O şişe camı gözlüğünü onun gözlerine öyle bir yapıştırırım ki yıldızları teleskop niyetine seyreder."

Konuşmaları kulaklıktan dinleyen Âdem yerinden sıçradı ve gözlüklerini hemen gözünden çıkardı ve kendi kendine "Deli mi ne? Bir de soyadı Akıllı olacak... Çattık belaya. Ulan ben sana şimdi gösteririm." diye söylendi.

Sibel de Murat'ın böğrüne öyle bir dirsek çalıştı ki Murat olduğu yerde iki büklüm oldu. Nefesi kesildiğinden yüzü pancar gibi kızarmıştı.

"Napiyorsun ya, deli misin?"

Sibel de dişlerini sıkarak kısıp bir tonda:

"Ben de sana sorayım istersen bu soruyu. Yahu be adam sen deli misin? Çenenin tutamıyor musun? Şimdi seni duyacak sonra tekrar uğraşıp duracağız." diye bastı azarı.

Olanları şaşkınca seyreden Mine'nin o anda aklına Âdem'in 'şunları bir konuştur' tembihi geldi. Tekrar samimi bir şekilde Sibel'e doğru eğildi.

"Bana birkaç dakika içinde çağırırım, dedi. Az bir işi var. Birazdan sizi alacak. Sahi kız, bu arada ne yaptın kaç gündür bu delibozuk adamla?"

Hemcinsi tarafından kendisine böylesine içten, böylesine samimi bir üslupla, böylesine damardan yanaşılın Sibel, kadınlık içgüdü

ile ilmeğin ucunu hemen Mine'nin nazik parmaklarına teslim etmişti bile. O çektikçe o geliyordu. Mine'ye doğru eğilerek başladı tek tek anlatmaya bir hafta boyunca yaşadıklarını.

"Ay kız valla kâbus gibiydi. Buradan çıkarken bir başladık kavgaya etmeye, evde bile iki üç saat sürdü kavgamız. Sonunda boşanmaya karar verdik. Aileler araya girince mecburen bir daha size geldik."

Sekreter böyle kısa, özeti özetini bir bilginin işlerine yaramayacağını bildiği için birkaç önemli detayı koparmak adına bir zarf daha attı Sibel'e.

"Ay kız, yoksa başkası mı var?"

Sibel de hemen ağzındaki baklayı çıkarıverdi.

"Olmaz mı ay? Beyefendinin avukatı olacak haspa dört gözle bekliyor. Hemen bir celsede boşatırım diyormuş. Bence eltim ile de arkadaş o karı. Kesin bu muskayı da beraber yaptırılar."

Konuşulanları dinleyen Murat "Tövbe, tövbe" diyerek yerinden kalktı ve odanın dip köşesindeki bir sandalyeye oturdu. Konuşa bir türlü sussa bir türlü... Allah'ım sabır ver diye niyaz etti içinden en samimi bir şekilde. E ne demişler, kalpten yapılan dualar kabul edilirmiş. Murat da bu yer değişikliği ile rahatlamış, artık olacakları seyretmeye karar vermişti.

Ancak bu esnada kapı çalmış birkaç kadın daha gelmişti. Murat ise içeri kalabalıklaştıkça tekrar darlanmaya başlamıştı. Bir an önce buradan çıkıp gitmek için ne olursa olsun susmaya karar vermişti.

Âdem ise duyacağını duymuş olmanın rahatlığı ile kulaklığı çıkarıp çekmecesine koydu. Kendi kendine "Şimdi düştün elime delibozuk Kara Murat müsveddesi seni, Cüneyt Arkın ol-san elimden kurtulamazsın." dedi ve megafonun düğmesine bastı.

"Murat Bey ile Sibel Hanım gelsinler."

-devam edecek-

Ayvaz Kasap, Hep Bir Hesap

◆ Halil Manuş

Kimi kime anlatayım
Ayvaz kasap, hep bir hesap
Alayından aldım payım
Ayvaz kasap, hep bir hesap

Kimi vardır bana neci
Kimisi sırf bahaneci
Kimisi de teraneci
Ayvaz kasap, hep bir hesap

Uyandırma uykusundan
Tutmaz işin bir ucundan
Mahrum Allah korkusundan
Ayvaz kasap, hep bir hesap

Kelli felli görünüşte
Aklı hâlâ dünkü düşte
Saplantılı tek görüşte
Ayvaz kasap, hep bir hesap

Şekerle şap bir mi *Halil*?
İnsanları da böyle bil
Görücüdür Rabbi Celil
Ayvaz kasap, hep bir hesap

Yok Daha Neler

◆ Murat Canbolat

“Neler geldi neler geçti felekten
Un elerken deve geçti elekten”

Durma yolcu durma yürü yol uzun
Gürk cücüğü sayılmaz mı tam güzün

Anunnaki öğretisi fiyasko
Ne araba ne evinde var kasko

Yolun başı yolun sonu görünür
Ortasında nice gafil sürünür

Dünya yalan yalan dünya hakezâ
Hüseyniyim uşşak ile canfezâ

Gün gelecek gelecek gün anbean
Yandı gülüm keten helvam sen de yan

Emir kulu para kulu ya makam
Hiç olur mu üfürükten kaymakam

Dünya hâli iş gelirmiş yiğitsen
Nefis fenâ iflah olmaz eğitsen

Gün yüzünden gön soyuyor Ra Amon
Tahtı şeytan su yüzünde Pergamon

İblis işi düzeniniz ne çürük
Üfürükten teyyareniz bücürük

Yuzarsifle Akhenaton muzaffer
Amon (kamon) neden hâlâ muteber

Zülumattan ne bir hayır çıkacak
Ne de bize fayda eder de ancak

Nur-ı Hüda Nur-ı Ahmet çaremiz
En net çözüm en güzeli tertemiz

Canbolat’la can Murat’a dua et
Arif Can’la cümle cana selam et

Esselamü aleykümle vesselam
Dua için teşne olsun bu kelâm

Resmi İşler Müdürlüğü/Mutlak Butlan

◆ Mehmet Pektaş

Seçim yenilgisini bir türlü hazmedemeyen Necati, koltuğunun altındaki dosyalarla mutfağa yöneldi. Üzerinde 2023 seçimlerinde sandık kurulu üyesiyken giydiği takım elbise vardı. O sırada kahvaltı hazırlayan Fikriye, kocasının dosyaları masaya serdiğini görünce sesini yükseltti:

“Necati ne bu hâlin sabah sabah? Evde yer mi kalmadı Allah aşkına? Götür şu dosyaları. Kahvaltı hazırlıyorum. Görmüyor musun?”

Necati, karısına hiç aldırış etmeden masaya iyice yayıldı:

“Nolacak canım? Sen de kahvaltıyı balkona hazırla. Bundan sonra burada çalışacağım.”

Fikriye, kocasıyla arası bir süredir açık olsa da, gönüllü gönülsüz ev işlerini yapmaya devam ediyor, onun tuhaf hareketlerine alışmaya çalışıyordu. Doğradığı patatesleri tavaya dökerken gözü, köşede üzerinde dantelli bir örtüyle duran airfryere ilişti.

“Şu airfryeri da bir yaptırmadın. Süs için mi aldık bunu biz?” diye söylendi.

Necati, küçük, yuvarlak gözlüklerinin üzerinden bir bakış atıp sinsi sinsi gülümsedi:

“Şu başkanlık koltuğuna tekrar oturayım, yaptırırız. Şimdi daha önemli işlerim var. Bugün muhtarla görüşeceğim. Muhtarı arkama alırsam koltuğa daha çabuk dönerim.”

Fikriye, ne kadar kendini tutmaya çalışsa da dayanamadı. Kocasına dönüp ellerini beline dayadı:

“Bir şey demeyeyim demeyeyim diyorum, olmuyor! Bırak şu işleri, kim başkan olursa olsun. Hem bu kaçınıcı? Olmuyor işte. Hangi işe elini atsan kuruyor.”

Necati, öfkelense de belli etmemeye çalıştı:

“Ne demek kaçınıcı? Ben hangi işi başaramadım, çıksınlar söylesinler.”

Fikriye,

“Geçen saydım Necati, emekli olduktan sonra tam 13 işe el attın. Hiçbirini beceremedin.

Sokak lambası dedin olmadı, Başkan’la görüşmeye kalktın olmadı, memlekete gidecektik olmadı, plakan APP çıktı, plakayı değiştirmeye kalktın olmadı, arabayı satmaya kalktın olmadı, kandırıldın, dolandırıldın, başkanlığı kaybettin, sırtından vuruldun, kendi ekibin sana oy vermedi, yuhlandın, köylünün diline düştün.”

Necati, işi pişkinliğe vuruyordu:

“Kimse bana bir işi başaramadın diyemez. Sokak lambasını onlar yapamadı ben değil, plakayı da onlar değiştirmede, dolandırılma işini de ben yapmadım, onlar beni dolandırdı. Bir tane başaramadığım işi gösterebilirler hemen istifa ederim. Niye gösteremiyorlar? Çünkü benden korkuyorlar. Korkmaya devam etsinler.”

Fikriye, elini boşlukta salladı:

“Başkanlık seçimini zaten kaybettin. Ne istifasından bahsediyorsun?”

Necati, aynı pişkin ifadeyle konuşmaya devam ediyordu:

“Başkanlık seçimi zaten şaibeli. Üye listeleri ile oynamışlar. Seçimde birer paket sigaraya oy verenler olmuş. Üç kuruş paraya iradesini satanlar olmuş. Hepsini ortaya koyacağım, göreceksin. Koltuğu işbirlikçi Özer’e bırakamam. Sonuna kadar mücadele edeceğim.”

Necati, hızını alamayıp ayağa fırladı. Elini yumruk yapıp havaya kaldırdı ve slogan atmaya başladı:

“Halk, gurur, asalet! Halk, gurur, asalet! Halk, gurur, asalet!”

Fikriye, daha fazla dayanamadı:

“Ne hâlin varsa gör Necati! Ama şu mutfaktan bir çık. Ayağımın altında dolaşma. Git mücadeleni salonda ver, oturma odasında ver, yatak odasında ver, tuvalette ver. Nerede verirsen ver. Mutfakımı bırak!”

Fikriye’nin söyledikleri kocasının bir

kulağından girip diğerinden çıkmıştı. Necati, o günden sonra Fikriye'nin tüm itirazlarına rağmen mutfakı âdetâ çalışma ofisine çevirdi. Burada sabahdan akşama kadar dernek tüzüğünü inceliyor, internetten araştırmalar yapıyor, kendisini destekleyen dernek üyeleri ile telefon görüşmeleri yapıyordu. Bazen de engel olamadığı bir dürtüyle ayağa kalkıp kendi kendine slogan atıyordu:

“Halk gurur, asalet!”

Fikriye, bunca yılın hatırına kocasına katlanmaya devam etse de onun gidişatını hiç iyi görmüyor, bu işin sonunun tımarhanede biteceğinden korkuyordu. Mutfakta iş yapamaz olmuştu. Hangi dolabı açsa içinden mavi kaplı klasörler, hangi çekmeceyi açsa içinden pembe renkli yarım kapak karton dosyalar çıkıyordu. İlk günler yemeği diğer odalarda hazırlayıp mutfakı sadece pişirmek için kullandı. Sonraki günler bu da mümkün olmayınca yemekleri bahçede piknik tüpüyle pişirmek zorunda kaldı. Artık mutfak tamamen Necati'nindi. Necati A4 kâğıtlarının üzerine yazdığı “Yeşilçayır'ı Kalkındırma ve Güzelleştirme Derneği” yazılarını dolaplara yapıştırarak hâkimiyetini ilan etti.

Bu sırada yeni başkan Özer çalışmalara başlamıştı. Yeşilçayır; en yoğun, en hareketli günlerini yaşıyordu. Köydeki parka bakım yapıldı, ağaçlar budandı, sağa sola çiçekler dikildi, kaldırımlar boyandı, çöp konteynerleri değiştirildi. Özer, köye yeni bir sosyal tesis yaptırmak üzere bir de yardım kampanyası başlattı. Kayınço Hasan, bir yolunu bulup yapılan her işi eniştisinin duymasını sağlıyordu. Özer'in icraatlarını duydukça içten içe kuduran Necati, derhal kurmaylarını mutfakta topladı ve kararını açıkladı:

“Ankara'ya gitmekten başka çare kalmadı.”

Kurmayların hepsi Necati'nin kararını desteklese de onunla birlikte Ankara'ya gitmeye kimse yanaşmadı.

Necati tek başına yola çıkarken, karısının yüzü uzun zaman sonra ilk defa gülüyordu. Onun evden uzaklaşmasıyla birlikte hemen

mutfağa koşan Fikriye'yi kötü bir sürpriz bekliyordu: Kapı sınıksı kilitliydi. Mutfakı ele geçirme hayalleri suya düşerken, yüzündeki gülümseme de bir anda kayboldu. Söylene söylene

yemeğini yapmak üzere bahçeye doğru yürüdü.

Necati'nin Ankara çıkarması tam da NATO toplantısının yapılacağı zamana denk gelmişti. Başkentte olağanüstü güvenlik önlemleri alınmıştı. Her köşe başında polis bekliyor, sokaklarda adım başı çevirme yapılıyordu. Bazı yollar tamamen kapatılmış, geçiş güzergâhındaki bazı bölgelere paneller yerleştirilmişti. Necati, nereye gideceğini, nereden geleceğini bilemiyordu. Elinde klasörlerle oradan oraya yürürken kendini son derece korunaklı bir bölgede buldu. Caddeye girmesiyle birlikte bir anda alarmlar çalmaya başladı. Camları filmlî, çakarlı, siyah renkli araçlar önünü kesti. Tepede bir helikopter belirdi. Sağdan soldan çıkan yabancı askerler, takım elbiseli görevliler etrafı sardı. Binaların tepelerinde keskin nişancılar silahlarını ona doğrulttu.

Telaşa kapılan Necati, elindeki klasörü havaya kaldırdı. “Adliyeye gidiyorum, yol verin. Adalet istiyorum.” diye bağırınca ortalık daha da karıştı. Kısıvrak yakalanıp yüzükoyun yere yatırıldı. Kelepçe takılırken hâlâ bağırıyordu: “Halk gurur, asalet!”

Necati, olayın basına yansımaması ve zirveye gölge düşmemesi için büyük bir gizlilik içerisinde polis merkezine götürüldü. Burada onu soru yağmuru bekliyordu. “Casus musun? Provokatör müsün? Terörist misin? Hangi ülke adına çalışıyorsun? Hangi örgüttesin? Seni kim gönderdi?” Başını büyük bir belaya soktuğunu o an anlamıştı. Kendini nasıl ifade edeceğini, bu işten paçayı nasıl kurtarabileceğini hiç bilmiyordu. Nezarete yasa gereği barodan kendisi için görevlendirilecek avukatı beklerken kara kara düşünüyordu. Tam o sırada duyduğu, “Öğretmenim!” sesiyle irkildi. Başını kaldırıp baktığında yıllar önce okuttuğu

Özkan'ı avukat cübbesiyle gördü. Sevinçle gözleri parladı. Hemen öğrencisine koşup olanı biteni anlattı.

Özkan, öğretmenini teselli etti:

“Şansınız varmış barodan ben görevlendirildim. Önce sizi buradan çıkarayım, sonra benim ofise geçip diğer işe bakarız.” dedi.

“Yapabilir misin, çıkarabilir misin beni buradan?” dedi Necati.

Özkan, yüzünde imalı bir gülümsemeyle telefonunu çıkardı. Kısa bir görüşme yapıp kenara çekildi. Çok geçmeden karakolda bir koşuşturmadır başladı. Biraz önce terörist, casus, provokatör muamelesi gören Necati, müdürler tarafından saygıyla uğurlandı. Asıl ilgi ise çok önemli bir adam olduğu anlaşılan Özkan'daydı. Sonraki durak Özkan'ın başkentin en saygın plazalarından birinde yer alan ofisi oldu.

Özkan, burada Necati'nin elindeki dosyaları inceledi, bazı notlar aldı.

“Öğretmenim, bana bir vekalet verin yeter. Ben her şeyi halledeceğim. Süreci en başa döndüreceğiz. Özer, hiç dernek başkanı seçilmemiş, siz hiç yenilmemiş olacaksınız. Görevinize hiç seçim olmamış gibi devam edeceksiniz. Süreç sıfır noktasına dönecek.”

Necati, Özkan'ın ne kadar güçlü olduğunu görmüştü. Yine de sormadan edemedi:

“Böyle bir şey mümkün mü?”

Özkan'ın cevabı netti:

“Mümkün.”

Necati, itiraz edecek oldu:

“Yalnız bak, kayyum olarak geri dönmeyi kabul etmem ona göre.”

Özkan kendinden emin şekilde arkasına yaslandı:

“Kayyum kararı değil mutlak butlan kararı aldıracağız.”

Necati'nin yüzüne sinsî bir gülümseme yerleşti. Anlamını bilmediği ama o an için kulağına çok büyülü gelen hukuki terimi tekrar etti:

“Mutlak butlan”

Geliyor

◆ Yakup Gümüş

Talep patlayınca et pazarına
Baldırı bacağı açan geliyor
Hiç sahip olur mu it uçkuruna?
Şehvetten kendinden geçen geliyor.

Öyle bir zamana çattık ki usta
Akıllar çıldırmış fikirler hasta
Aguyu bal diye sunarlar tasta
Ortama zehrini saçan geliyor.

Bura açık hava tımarhanesi
Ne delisi eksik ne divanesi
Ayyaş içmek ister dert bahanesi
Evine körkütük içen geliyor.

Davacıdır amma kuzular kurttan
Terazi bozuksa hançer yer sırttan
Ortalık geçilmez hamilikarttan
İşbaşına işten kaçan geliyor.

Alamet Değil

◆ Yemliha Gürlek

Aile kurulur, başsız temelsiz
Evlatlar yetişir, aşksız emelsiz
Sokaklar insafsız, hâller amelsiz
Bu hayatlar hayra alamet değil

Ekranlar izansız, diziler tatsız
Sanatçılar çılgın seyirci bahtsız
Okunan şarkılar, benizsiz betsiz
Bu oyunlar hayra alamet değil

Kazançlar şüpheli, hukuksuz işler
Gıdalar zararlı, haramdır aşlar
Neme lazım görür, şu büyük başlar
Bu durumlar hayra alamet değil

Birbirinden emin değil arkadaş
Bağlandığın dostlar, olmuyor sırdaş
Gönlünce hayatın yaşamaz yurттаş
Bu zamanlar hayra alamet değil

Okulların hâlin öğretmen sezer
Her seçilen bakan, proje çizer
Gelen talimatlar memuru ezer
Bu durumlar hayra alamet değil

Unçuluk Anşa-Bedirik Hörü/yirmi bir

◆ Hacı Musa Tuncer

Hemi de davar damının içinde vurmuşlar. Ölüsü yerde yatıyomuş, Ortalık ana-baba günüyümüş diyollar. Cendermiye habar eylemişler, aha az eveli de cendermeler o tarafa savışdı, habarınız var mı?” diyerek akşam üstü nefes nefese çardağa geldi oturdu Çincik Yusuf. Sofra henüz kaldırılmamıştı ki herkes bir taraftan şaşkın şaşkın Çincik Yusuf’a bakıp “Töbe töbeee, angşam angşam bu habar neyin nesi böyle?” dedikten sonra, Takoz Remzi sofranın başında eline aldığı kaşığı havada tutarak doğruldu:

“Ne diyon sen bire Çincik Yusub? Nolmuş da vurmuşlar Teber Tahir’i? Hemi kim vurmuş, nediin vurmuş? Na zaman vurmuşlar kine?” dedi. Fakat içlerinden biri de “Allah rahmet eylesin” demedi.

Çincik Yusuf, sofraya buyur bile edilmeden serilen sofranın bir kenarına oturdu, eline aldığı tahta kaşıkla önce bulgur pilavına saldırdı, sonra kaşığı patlıcan bışmesine daldırıp ağzına götürdükten sonra, avurdu şişmiş vaziyette, ağzındaki lokmasını şapır şupur çiğneyerekten,

“Vallaa İremzi emmi o adarlından habarım yok. Kim niyabdı, kim öldürdü henüz bilen yok, bilsek ki ne yazar? Hem bize ne? Kim öldürdüüse öldürmüş işde.” dedi. Arkasından, bir bocit ayrıntı kafasına dikip içti, eliyle de ağzını silip tütün tabakasına gözünü dikti.

Oesnada Ellik Ali, bir şeyler diyecek gibi oldu fakat baktı ki hanımı Unçuluk Anşa gözlerinin içine bakıyor, hemen söyleyeceklerinden vazgeçti. Az bekledi, yine duramadı:

“Arkadaşlar, uzun keskee ucunaçaa yanmaz!” dedi.

“Ne demeg istiyon bire herif sen? Ne uzun keskeesiyimiş şindik bu?” diyerek herifi Ellik Ali’yi susması için uyardı Unçuluk Anşa.

Ellik Ali:

“Bunu ben gıcımından uydurmuyom bire avrad, atalarımız böyle diyo. Hem navarkına bu sözde?” derken Variyenli Ali, yaslandığı yerden lafa karışarak,

“Herifin, yani Al’edem dooru söölüyo Anşaatın bacım, hemi de çok dooru söölüyo. Atalarımızın yabana sözü yok! Tabii ki uzun keskee ucunaçaa yanmaz! Aha örneeni gördüğ işde.” dedi.

Unçuluk Anşa, Variyenli Ali’ye döndü:

“Dööletimizin eli golu uzun Al’ede, bööle ulorta gonuşmanın geree yog. Saboola hayır ola”

Gece bayağı geç vakit olmuştu ki, sohbet sırasında çayını, sigarasını bol bol içen, Çincik Yusuf,

“Emmiler baa müseede. Sizlere, sohbetinize doyum olmaz, böönnüg bu gadar laf yeter. Ben gediyoum.” dedi.

“Bu sehedde nereediyon bire Yusub? Gıvrıl yad yanına! Zatan her yer cenderme gayniyo. Ortalık ee daal.” dedi Takoz Remzi.

Çincik Yusuf,

“Beni gaygeyleme İremzi emmi. Bak hava Ay ışı gımı, birkaç yere daha uğrar, sabaannag da erkenden eve varrım.” dedi.

Bu arada Unçuluk Anşa, çardaktan indi, evin kenarına doğru gitti, ineklerine bakıyormuş gibi yaparak çaktırmadan Çincik Yusuf’a,

“Gediyou mu Yusub yeanim? Birez berilleg gel baam.” dedi

“Hee ben gediyoum Anşaatın bibim, buyur bir emrin, isdeen mi var?”

“Buruyaçaa geliciyidin de beni nediin yordun senin tee o taraflara? Bir daha önemli bir havadis olursa, yaamır yaş demeden baa ulaşdır tamam mı!? Gelelim Teber meselesine, kimin vurduunu biliyon mu?” dedi.

Çincik Yusuf,

“Pekiinci tamam Anşaatın bibim. Sen gaygeyleme. Inankına Teber Tahir’i henüz kim vurmuş bilmiyom, bilen de yok. Habarım olsa da sen hariç, ulu orta kimsiye demem.” dedi ve giderken Unçuluk Anşa,

“E pekii gülele ged savul yarvım.” dedi.

Perişan Perihan, sessiz sedasız olacakları bitecekleri düşünürken her ne kadar kızmış olsa

da aklı, kocası Ulak Mulla'da. Yine büyüklerine danışarak,

"Emmiler, bibiler; Milla piyaasede yog, haf yüreem haf. Soykalar çıkasica bu olayla ilgisi yogdur inşaallah." dedi.

Herkes bir yerden, "Mıllı'yanan bu işin ne alâkası var bire gızım? Ged ırrahatına bag! O yarın bir gün çıkar gelir buriye" dediler.

Sabah oldu, köyde bir sessizlik var. Teber Tahir'in cenazesine köyden hiç giden olmadı. Üstelik salası okunmadığı gibi ruhuna rahmet dahi dilenmedi. Variyenli Ali, sabah erkenden kalktı, katırını hazırladı, vedalaşmadan önce kimsenin görmeyeceği, duymayacağı bir şekilde Unçuluk Anşa'ya,

"Anşaatın bacı, Ulak Milla emin ellerde. Perihan gızımız ırrahat olsun. Gerisini sen anna! Bu geberen biliyon kine benim esger arkadaşım olur, onun uçun bıyığ altından cenezesine gatılıp bir başsağlığı diliyeceem. Hem ne olup ne bitiyo annamiya çalışacaam, orada olursam iyi olur. Eses gebermesi gereken bir it daha var, o da oğlu Sünepe Süllü. Darısı tez vakıdda ona olsun. Bu kertede Milla'nın heçbir günehi neyimde yog bilesin. İleriki zamannarda teferruatını annadırım. Bunnarın bu gadlı ettiklerine göre bu melmekedde çok bilem yaşadılar. Ha bu dediklerimi ne sen duydun nede ben dedim tamam mı Unçuluk Anşa bacım?" diyerek vedalaşırken,

Unçuluk Anşa da,

"Temam tamam Al'ede. Beni tanımaz gımı gonuşma. Bu işleri ellerine yüzlerine bulaştırmadan yapacak olan adamlardan bir tenesi sensin. Birinin ipi kesildiğine göre ötekinin ipi de tez vakıdda kesilsin. Konu anlaşıldı Al'ede. Savulasın. Yolun açık ola, gülele ged. Gene gel tez vakıdda, horantana da çok selâm eyle." dedi.

Variyenli Ali; katırına bindi, kafasında binbir planlar kurarak en kestirme yollardan giderek öğleye doğru cenaze evine vardı. Vardığında Teber Tahir'in cenazesi az bir katılım ile de olsa defin edilmişti. Yas yerinde parmakla sayılacak kadar kalabalık vardı. Jandarmalar gelmiş gerekli tutanakları tutmuş, ifadesi alınacakların

ifadelerini çoktan almışlar, gitmişlerdi bile.

Variyenli Ali, katırını yolun kenarındaki kesme ağacına bağladıktan sonra yine de temkinli bir şekilde yaklaşıp yas yerinde bulunanlara göstermelikten de olsa başsağlığı ve sabırlar diledi. Ortamı dinledi. Sünepe Süllü'yü teskin etmek babından, hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi teselli etti. Yalandan, gözlerini silip yere dikerek,

"Vay esger arkadaşım goca Tahir vay. Vay goca Tahir vayy! Deliyidin doluyudun, beezi beezi beni huylandırır sinirlendirirdin amma cib de kötü adam daalydın, az duz ebmaemiz yoğudu birbirimizde. Vayhh!" diyerek devamlı rol yapıp Sünepe Süllü'nün yanından ayrılmadı.

O arada, yorgun ve bitkin bir şekilde Teber Tahir'in eşi Coruk Cevriye de Variyenli Ali'nin yanına geldi. Variyenli Ali, ona da başsağlığı dileklerini bildirdi, çok üzgün olduğunu söyleyip rolünü yaptı. Sonra kalabalıktan uzak durup üçü bir yerde Teber Tahir'in ölümüyle ilgili konuşup durum değerlendirmesi yaptılar.

Variyenli Ali, ağız arama babından önce Sünepe Süllü'nün gözünün içine bakarak birkaç soru sordu:

"Süllü yean, bu iş nasıl oldu böyle? Dün ben buradan öglüye doğru savışdım geddım, vara gedmiyemidi. Vara o aşşaaiki köylerdeki gadir gıymat bilmezlerin yanına inmiyeydim. Ben geddikten kerli ardımdan neler olmuş böyle? Sen burada baban ile barabar daal mıyydın Süllü? Kim, nasıl, ne uçun yapmış bu gaypeliği? Annad bahim, annad kine biz de bilek dostu düşmeni." dedi.

Sünepe Süllü, nasıl ne şekilde cevap vereceğini bilmiyordu. Bir şeyler söylemeye çalıştı amma yapamadı. Sadece,

"Ben heç bir bişed bilmiyom Al'emmi. Aklım almıyo. Şüphelendiim heç kimse de yok desem yalan olur. Babama bu melmekedde düşmen olmuyan mı varıdı kine? Aliyecii düşmen. Amma şu biline kine babamın ganını yerde gumuyeceem! Bundan kerli olacakları onnar düşünsün." dedi.

-devam edecek-

Vaziyet

◆ Mustafa Özkahraman

İşte böyle gardaş, bizde durumlar,
Çoban Hasan muhtar oldu köyüne.
Hizmet yarışına girdi kurumlar,
Kurt saldırdı ağıldaki koyuna.

Kör topal idare ederdik yine,
Domuzlar dadandı bu yıl ekine.
Millet uydu fırıldağın tekine,
Anlayana kadar geldi oyuna.

Aç açık değiliz tam doymasak da,
Şükür yine bire bir koymasak da,
Nankörlük bitmiyor, hiç saymasak da,
Bakmalı derinden ceddi soyuna.

Huzur batıyor ki kimilerine,
Şikâyet ediyor birilerine.
Kaymak tabakanın irilerine,
Soytarılık ediyorlar boyuna.

Daha çok mevzu var yazsam tükenmez,
Kâğıt saman cinsi, kalem tükenmez.
Gıyabi dünyada elem tükenmez,
Sen gidiver elâlemin huyuna.

Ne Yâr Bekler Beni ne de Bir Bahar

◆ Hızır İrfan Önder

Hiçbir kalpte yerim yokmuş anladım,
Ne yâr bekler beni ne de bir bahar.
Sırrımı, derdimi daim sakladım,
Ne yâr bekler beni ne de bir bahar.

Yaşanmıyor hain dünyada özgür,
Hayat-ölüm düellosu mu ömür?
Hasret ocağında yüreğim kömür,
Ne yâr bekler beni ne de bir bahar.

Ölmeden de unutulmuş insan
Keder deryasında ruhumuz korsan
Yaşamak zorlaştı, ölmekse âsân
Ne yâr bekler beni ne de bir bahar.

İnsanı bitirir kaygı ve şüphe
Umut tahkim edilmiş eski cephe
Bir tek Allah vardır, yoktur ilâhe
Ne yar bekler beni ne de bir bahar.

Artık hayatımda kimse yok gibi
Ağyarın her sözü sanki ok gibi
Ey Sükûtî, niçin hayat yük gibi
Ne yar bekler beni ne de bir bahar.

Tohdur Beğ

◆ Nurgül Kaynar Yüce

Dünyanın şelege bindi sırtıma
Ağır gelir bazı bazı Tohdur Beğ
Az elleham tesir etmez derdime
Verdiğin ilacın dozu Tohdur Beğ

Ne yapsam neylesem ağrım dinmiyor
Zalım felek hiç hampamdan enmiyor
Garip başa talih guşu gonmuyor
Yitirdim baharı yazı Tohdur Beğ

Ehdiyarlık yakın gençlik çok ırak
Can suyum çekildi iklimim gurak
Rampayı, bayırı, yörebi bırak
Yörüyemez oldum düzü Tohdur Beğ

Yürek yangın yeri harlayıp durur
Yellendikçe öfkem parlayıp durur
Bu ataş kalbimi darlayıp durur
Küllenir mi yokluk közü Tohdur Beğ

Bir melhem yaz yaralarım gavuşsun
Gam gasavet yüreğimden savuşsun
Kırık kalbim hayat ile savaşsın
Dinsin içirimde sızı Tohdur Beğ

Tedavi etmekse beni niyetin
Faydası yok otamadı diyetin
Vallah billah benim için hayatın
Galmadı dadıyla duzu Tohdur Beğ

Otuz yıl çalışdım emekli oldum
Güya hürriyeti elime aldım
Açlık sınırının altında galdım
Dutuşdu sînemin özü Tohdur Beğ

Aaşam bazarında boş galır filem
Yoosulluh yüzünden dolmuyor çilem
Aş ekmek bekliyor benden ailem
Egmek davşan ben de tazı Tohdur Beğ

Tadilat ilâzım çatımız ahar
Bir bölük horanta gözümeye bahar
Zenginin evinde et, balık kohar
Perişan ettiler bizi Tohdur Beğ

Avrat entarilik ısmarık etti
Metresini duydum irengim attı
Şekerim fırladı, migrenim duttu
Aha da avradın yüzü Tohdur Beğ

Gaynımın verdiği bir çıta balı
Borcuna garşılık verir bu deli
Gıredi gartımın limiti dolu
Temin ederim ki sizi Tohdur Beğ

Lügatçe:

Avrat: Hanım, kadın

Elleham: Sanki, galiba, herhalde, sanırım

Hampa: Omuz, sırt

Horanta: Aile, aile bireylerinin tamamı

Ismarık: Sipariş

İreng: Renk

Melhem: Merhem

Otama: Tedavi etme, iyileştirme

Şelek: Sırtta taşınan yük

Yörep: Yokuş